

Arrest

nr. 186 303 van 28 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 2 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 april 2016 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als zoon ten laste van M. A. H. (Nederlandse nationaliteit).

Op 6 april 2016 wordt verzoeker verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 5 juli 2016, eventueel bijkomende bewijzen van ten laste over te maken (bv. attest van geen inkomen in Suriname, bewijzen financiële steun van vader in het verleden...)

Op 5 oktober 2016 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.04.2016 werd ingediend door:

Naam: H. (...)

Voornaam: R. L. (...)

Nationaliteit: Suriname Geboortedatum: 29.11.1990

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- attest dd. 21.10.2015 van het Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende goederen bezit. Dit attest zegt echter niets over eventuele andere bronnen van betrokkene. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*
- arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd dd. 17.01.2014 (EC2) op naam van de referentiepersoon; bijbehorende loonfiches voor de periode augustus 2015 - januari 2016 en maart 2016 - mei 2016: echter, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat deze tewerkstelling is stopgezet sedert 30.06.2016. De voorgelegde gegevens betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn dan ook niet langer actueel.*
- attesten dd. 15.02.2016 waaruit blijkt dat zowel betrokkene, de referentiepersoon, als de moeder van betrokkene geen financiële steun genoten vanwege het OCMW te Sint-Niklaas in 2015.*
- rekeninguittekstsels (KBC) op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij in de periode 24.02.2016- 01.06.2016 'leefgeld' stortte aan betrokkene: deze stortingen werden echter pas opgestart na de aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- inschrijvingsbewijs VDAB Sint-Niklaas dd. 08.04.2016 op naam van betrokkene*

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 06.04.2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs-aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een vol-wassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie wordt betwist. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“SCHENDING VAN ART. 42 VREEMDELINGENWET VAN 15 DECEMBER 1980 IUO. ART. 52 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT VAN 8 OKTOBER 1981.

De bestreden beslissing schendt volgende bepalingen van de Vreemdelingenwet resp. het Vreemdelingen-KB : (...). Blijkens de akte van kennisgeving werd de beslissing aan verzoeker betekend op 6 oktober 2016. (cfr. laatste bladzijde van de bestreden beslissing en akte van kennisgeving) De aanvraag voor verzoeker werd ingediend op 6 april 2016. Voor de beoordeling van huidig verzoek is de essentiële vraag of het voldoende is dat de beslissing binnen de termijn van 6 maanden tot stand komt, of dat de beslissing binnen de termijn van 6 maanden ook effectief ter kennis dient gebracht te zijn. Het geciteerde art. 42 § 1 Vreemdelingenwet laat ruimte voor interpretatie, waar het enkel stelt dat het verblijfsrecht wordt "erkend" binnen de 6 maanden. Overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dienen de nationale bepalingen richtlijnconform geïnterpreteerd te worden (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 13 november 1990, Marleasing SA/La Comercial Internacional de Alimentacion SA , C106/89). Het relevante artikel voor interpretatie van art. 42 § 1 Vreemdelingenwet en de bepaling van toepasselijke termijn, is art. 10.1. van de Richtlijn 2004/38/EG dd. 29.04.14: Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag ter zake vastgesteld door de afgifte van een document, verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven. Uit de inhoud van deze bepaling kan worden afgeleid dat de beslissing dient "afgegeven" (betekend) binnen een termijn van 6 maanden. Uit de gebruikmaking van de notie "afgifte" kan worden afgeleid dat de beslissing binnen de 6 maanden dient ter kennis gebracht te worden, en dat de loutere totstandkoming van de bestreden beslissing niet voldoende is. Zulke interpretatie spoot ook met de inhoud van art. 10ter § 2 Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt dat beslissing inzake visumaanvraag (met een niet EU-onderdaan) binnen de 6 maanden dient "getroffen en betekend". Het was/is m.a.w. ook de bedoeling van de wetgever dat de termijn van 6 maanden niet enkel geldt voor het nemen van de beslissing, doch ook voor de betekening zelf van de beslissing. Het is niet aannemelijk dat de wetgever een verschil in behandeling heeft willen creëren tussen de begin- en einddatum voor de maximale periode van de behandeling van de visumaanvraag tussen enerzijds de visumaanvraag ex art. 10 Vreemdelingenwet en deze ex art. 40 Vreemdelingenwet. Het is daarentegen wel aannemelijk dat het de bedoeling van de wetgever is geweest dat het begin en einde van deze maximumtermijn congrueerden. In casu werd de beslissing ter kennis gebracht op 6 oktober 2016, dit is één dag later dan de termijn van 6 maanden sedert 6 april 2016, welke immers verstrijkt op 5 oktober 2016. Overeenkomstig art. 52 § 4 Vreemdelingenwet is de Staatssecretaris gehouden tot afgifte van de verblijfskaart. De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.”

2.2. Verzoeker dient een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in op 6 april 2016. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen op 5 oktober 2016, en derhalve binnen de in artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde maximumtermijn van zes maanden. Artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit stipuleert als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

De verzoekende partij gaat er verkeerdelijk vanuit dat de datum van betekening doorslaggevend is om te berekenen of de termijn van zes maanden al dan niet werd overschreden. Uit artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit blijkt duidelijk dat het moment van het nemen van de bestreden beslissing bepalend is om te oordelen of de termijn van zes maanden al dan niet werd nageleefd. Uit voormeld artikel blijkt daarentegen niet dat de beslissing binnen de termijn van zes maanden volgend op de aanvraag aan de verzoekende partij dient te worden betekend. Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd in de stelling dat rekening moet worden gehouden met de datum van kennisgeving. In casu betwist de verzoekende partij niet dat de bestreden beslissing is genomen op 5 oktober 2016 en dus vooraleer een termijn van 6 maanden volgend op de aanvraag verstreken is.

Indien de redenering van verzoeker dient te worden gevolgd, houdt dit in dat indien een vreemdeling die een vestigingsaanvraag indient, langer dan zes maanden laat passeren volgend op de vestigingsaanvraag om zich de beslissing te laten betekenen, dit volstaat opdat hij een gunstige beslissing krijgt, wat niet de bedoeling van de nationale noch van de Europese wetgever kan zijn.

De Belgische wetgever heeft aldus voorzien dat de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden afgegeven indien de minister of zijn gemachtigde geen enkele beslissing heeft genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de Vreemdelingenwet, dit is binnen de zes maanden volgend op de datum van de aanvraag. Er blijkt niet dat de datum van kennisgeving van deze beslissing in dit verband relevant is.

De Raad merkt op dat artikel 42 van de Vreemdelingenwet en het door de verzoekende partij aangehaalde artikel 10.1 van de Richtlijn 2004/38/EG uitsluitend handelen over een positieve beslissing tot erkenning van het recht op verblijf, wat hier niet het geval is.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, wordt erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Verzoeker wijst zelf ook op artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit dat voorziet dat binnen de termijn bepaald in artikel 42 de beslissing moet worden genomen. Het wordt niet betwist dat de beslissing werd genomen binnen de wettelijk bepaalde termijn van zes maanden na de aanvraag. Dat de beslissing pas na het verstrijken van die termijn werd of kon worden betekend aan verzoeker, doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid ervan. Een eventuele onvolkomenheid bij het ter kennis brengen van een administratieve rechtshandeling tast immers de regelmatigheid op zich van die rechtshandeling niet aan.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC